

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudce JUDr. PhDr. Petra Kuchynky, Ph.D. a soudkyně Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci **žalobce: E.H., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2**, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň**, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015 č. j. DSH/7410/15**,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2015 č. j. DSH/7410/15, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Přeštice, odboru správního a dopravního, ze dne 30. 4. 2015 č. j. PR-SD-SLL/7714/2015, kterým byla žalobci dle ust. § 125f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) uložena pokuta ve výši 2.500 Kč za spáchání správního deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu spočívající v porušení ust. § 10 téhož zákona. Dále byla žalobci v souladu s ust. § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. ve spojení s vyhláškou

Ministerstva vnitra ČR č. 520/2005 Sb., uložena povinnost nahradit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Žaloba

V podané žalobě žalobce uvedl, že správní orgán prvního stupně zahájil proti žalobci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla doručením příkazu č. j. PR-OSD-SLL/3601/2015 ze dne 18. 2. 2015. Zahájení řízení předcházela výzva k úhradě určené částky. Správní orgán v poučení výzvy k úhradě částky uvedl, že žalobce má právo sdělit správnímu orgánu totožnost řidiče vozidla. Žalobce na základě této výzvy sdělil správnímu orgánu prostřednictvím svého zástupce totožnost řidiče, který vozidlo řídil v předmětný čas. Správní orgán šetřením zjistil, že pachatel přestupku (pan M.) v mezidobí zemřel. Správní orgán požádal o součinnost další správní orgány a Policii ČR. Správnímu orgánu prvního stupně bylo sděleno, že pan M. byl nemocen a jeho zdravotní stav mu nedovoloval řídit motorová vozidla. Správní orgán se s tímto tvrzením spokojil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce namítal, že správní orgán neprovedl dostatečné kroky ke zjištění osoby řidiče. Tvrzení, že pan M. nemohl z důvodu nemoci řídit motorová vozidla, není ničím podložené. Správní orgán nemá dostatečnou znalost medicíny a lékařství k tomu, aby dokázal posoudit, zda člověk s určitou závadou na zdravotním stavu může či nemůže řídit vozidla; naopak v rozhodnutí pak nebyla údajná „nemoc“ popsána, a tedy žalobce nemohl konkrétně argumentovat (či např. předložit znalecký posudek) za účelem prokázání, že osoba s takovou nemocí vozidla řídit smí. Rozhodnutí žalovaného tak může být nezákonné jen proto, že správní orgány chybně předpokládaly, že osoba s rýmou nemůže řídit vozidlo, ač tomu tak ve skutečnosti není. V podkladech pro rozhodnutí není vyvráceno, že by onou nemocí řidiče vozidla neměla být právě např. rýma, a proto závěr správního orgánu o tom, že taková nemoc znemožňovala řízení vozidla, není odůvodněný a nemá ve spise oporu. Stejně tak tvrzení, že pan M. byl držitelem řidičského oprávnění, ale vozidla neřídil, není ničím podložené. Vzhledem ke skutečnosti, že vlastnil řidičské oprávnění, mohl řídit vozidlo kdykoliv sám chtěl a neměl povinnost nikde hlásit, zda řídí pravidelně, či vůbec.

Dále žalobce uvedl, že pokud správní orgán považoval oznámení osoby řidiče za nevěrohodné, měl minimálně sdělitele této informace, tj. žalobce, předvolat k podání vysvětlení a vyzvat jej k tomu, aby označil důkazy na podporu svého tvrzení. Jen takový postup by byl konformní s ust. § 125h odst. 5 silničního zákona a odůvodňoval by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Pokud však takto správní orgán nepostupoval, tak závěr o odložení věci z důvodu § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích byl předčasný, neboť úvahy, které správní orgán k jeho závěrům vedly, jsou nedostatečné. Správní orgán prvního stupně následně věc dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil. Žalobce namítá, že věc měla být odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel, což správní orgán zjistil svým šetřením. Správní orgán tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, neboť dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona má takové právo jen v případě, že je šetření přestupku odloženo dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. V napadané věci

však byl přestupek odložen dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích; nesprávné uvedení důvodu odložení v záznamu o odložení věci na toto nemá vliv, neboť důvod odložení dle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích je prioritní k § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích.

Žalobce rovněž namítal, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za osobní účasti žalobce. Žalobce je přesvědčen, že takový postup krátil žalobce na svém právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má právo na to, aby jeho věc byla projednána, a to za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Obviněný ze správního deliktu má právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu. Obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá do pojmu „trestních obvinění“. V takovém případě je nutné, v analogii s trestním řádem (ust. § 2 odst. 11), jakož i zákonem o přestupcích (ust. § 74 odst. 1), konat ústní jednání, jakož je i nutné aplikovat právě ust. čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

K tomuto tvrzení žalobce odkazoval na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015-35 ze dne 15. dubna 2015, ve kterém krajský soud konstatoval, že „... *Pokud tedy přestupkový zákon stanovuje správním orgánům v prvním stupni jednoznačnou povinnost konat ve věcech přestupků ústní jednání (srov. § 74 odst. 1 věta první), je nutné s ohledem na srovnatelný charakter správních deliktů a přestupků, jejich začlenění pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy a skutečnost, že zařazení určitého konání či opomenutí do kategorie přestupků nebo správních deliktů závisí jen na trestní politice státu, dovodit stejnou povinnost u pro řízení o správních deliktech.*“ K nutnosti nařízení ústního jednání ve věci řízení o správním deliktu provozovatele vozidla se vyjadřoval i Krajský soud v Hradci Králové např. v rozsudku č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015, kde potvrdil názor žalobce ohledně nutnosti nařízení ústního jednání. Žalobce shledává takové pochybení zásadním, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.

Žalobce uvedl, že na základě usnesení č. j. PR-OSD-14341/2015 ze dne 29. 5. 2015 navrhl správnímu orgánu provedení dokazování, a to nařízení ústního jednání a ohledání místa, respektive věci (rychloměru, kterým bylo měřeno). K navrženým důkazům se vyjadřoval žalovaný. Žalobce nesouhlasí s odůvodněním žalovaného, z jakého důvodu navržené dokazování neprovedl. Žalobce se odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu ČR, dle které mají správní orgány provést navržený důkaz, případně řádně odůvodnit, proč daný důkaz neprovedly. Žalobce tak odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 11. 6. 2009, č. j. 1 Afs 37/2009 – 40, kde Nejvyššího správního soudu ČR uvádí, že „*je podstatné, že stěžovatel odmítl provést důkazy, které na svou obhajobu navrhovala žalobkyně, přičemž a priori vyloučil možnost, že by jimi mohl být zpochybněn závěr učiněný na základě důkazu již provedeného. ... Přestože lze souhlasit se stěžovatelem v tom, že důkazní hodnota tohoto dokladu je vzhledem k okolnostem vysoká a jen obtížně může být zpochybněna, ani tato okolnost neopravňuje správní orgány k tomu, aby zcela vyloučily provedení důkazů navrhovaných žalobkyní. K takovému postupu by mohly být oprávněny toliko v případě, že by navrhované důkazy zcela zjevně nemohly zjištěný skutkový stav jakkoli ovlivnit.*“ Dále žalobce odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58:

„podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede, vyložit, proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což představuje procesní deficit zásadního rázu.“ Žalovaný vyjádřil názor, že nebylo nutností nařizovat ústní jednání. K nezbytnosti jeho nařízení se již žalobce vyjadřoval výše. Žalobce tak zastává názor, že žalovaný se řádně nevypořádal s navrženými důkazy, neboť jeho právní názor, že nařízení ústního jednání není nutností, byl nesprávný a je vyvrácen citovanou judikaturou správních soudů.

Žalovaný dále vyjádřil názor, že není zapotřebí ohledávat rychloměr, neboť žalobce vnesl námitku, že byl rychloměr poškozen, až po devíti měsících od spáchání přestupku. Žalobce namítal, že provedení dokazování navrhl ve lhůtě pro to stanovené správním orgánem prvního stupně. Žalovaný tak klade žalobci za vinu pochybení správního orgánu prvního stupně, tj. že správní orgán prvního stupně žalobce vyzval k navržení důkazů až 9 měsíců od spáchání údajného přestupku. Žalobce na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15A 14/2015-35 ze dne 15. 4. 2015 či rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30A 56/2014-35 ze dne 29. 4. 2015 legitimně očekával nařízení ústního jednání, kde by ohledání rychloměru navrhl. Žalovaný tak ani v tomto případě nedostal povinnosti vyplývající z rozsudku NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 2 As 30/2007-58, když se dostatečným a přesvědčivým způsobem nevypořádal s navrženým důkazem.

Žalobce rovněž v žalobě namítal, že v usnesení k odstranění nedostatků podání (odvolání) ze dne 19. 6. 2015, kdy správní orgán prvního stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu deseti pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty, kdy za takových okolností nemůže výzva zavazovat. Oporu pro svůj názor spatřuje žalobce v ust. § 45 odst. 2 správního řádu (obdobně) a v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 99/2010-67: *„K námitce stěžovatele, že jednáním správních orgánů došlo k porušení poučovací povinnosti zakotvené v ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“), Nejvyšší správní soud poznamenává, že povinnost správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad je spjata s uplatněním zásady poučovací. Pokud se na odvolací řízení subsidiárně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu (§ 93 odst. 1 správního řádu), potom konkrétním vyjádřením obecné zásady poučovací je povinnost správního orgánu poučit účastníka řízení o následcích neodstranění nedostatků podání ve lhůtě (přiměřeně) stanovené pro jejich odstranění (viz § 45 odst. 2 správního řádu). Pokud tedy správní orgán ani nevyzval stěžovatele k odstranění vad odvolání, ve které by jinak byl povinen stěžovatele poučit o následcích nerespektování této výzvy, jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací.“*

Žalobce poukazoval na skutečnost, že nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí prvního stupně *ex officio*, nebo k vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání z důvodu neodstranění vady podaného odvolání a předpokládal, že dalším úkonem správního orgánu bude právě vydání usnesení o zastavení řízení o odvolání, kdy v takovém případě by se žalobci nabízely jiné argumentační možnosti ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení.

Závěrem žalobce konstatoval, že správní orgán nijak neprokázal, že by na místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/h a že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil. Tato skutečnost (o nejvyšší povolené rychlosti v dané lokalitě) vyplývá pouze z úředního záznamu. Úřední záznam nemůže být považován za důkazní prostředek a nemůže být proveden k důkazu. K tomu se žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 96/2008, ze dne 22. 1. 2009: „*Úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (§ 51 odst. 1 správního řádu z roku 2004). K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.*“ Jak se již žalobce vyjádřil výše, správní orgán měl za povinnost nařídít ústní jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování, a správní orgán mohl spis doplnit o další relevantní důkazy. Skutkový stav tedy nebyl dostatečně zjištěn.

Žalobce závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, stejně tak jako rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 16. 11. 2015 konstatoval, že žalobce zejména namítá, že správní orgán I. stupně neučinil před zahájením nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Dle jeho přesvědčení nebyly naplněny podmínky pro zahájení řízení proti němu jako provozovateli vozidla. Žalovaný k tomu uvedl, že sankční postup proti provozovateli vozidla (správní delikt) je navázán na široce vymezenou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby řidič vozidla při jeho řízení dodržoval ustanovení zákona o silničním provozu, resp. na široce pojatou odpovědnost za provoz vozidla v souladu s pravidly silničního provozu – možnost sankčního postupu proti provozovateli (tj. řízení o správním deliktu a uložení pokuty) při porušení obecné povinnosti je ovšem omezena přísnými podmínkami, zejména: 1. postih provozovatele vozidla je sekundární ve vztahu k postihu řidiče vozidla za přestupek (nastupuje v případě, kdy se nepodaří zjistit totožnost pachatele přestupku a věc je z tohoto důvodu odložena nebo je-li řízení zahájeno, ale zastaveno z důvodu, že obviněný skutek nespáchal, popř. mu nebyl prokázán), tj. příslušný orgán musí učinit kroky ke zjištění pachatele přestupku a jeho sankcionování, 2. porušení pravidel bylo zjištěno způsobem, který neumožňuje okamžité ověření totožnosti řidiče vozidla (tj. prostřednictvím automatizovaných elektronických systémů nebo při porušení pravidel pro parkování vozidel) a zjištění pachatele je tedy do značné míry závislé na provozovateli vozidla a 3. porušení pravidel nemělo závažné následky (materiální škoda, újma na zdraví, usmrcení osoby) – pokuta provozovateli se ukládá v zásadě ve stejných rozmezích, jako by byla uložena pachateli přestupku, ale je omezena určitou maximální hranicí a provozovateli vozidla se nezaznamenávají body.

Žalovaný dále uvedl, že na výzvu správního orgánu I. stupně žalobce sdělil, že vozidlo řídila osoba již zemřelá – pan J.M. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je jako údajný pachatel přestupků uváděn v několika dalších případech vedených správním orgánem I. stupně, ve

kterých společnost FLEET Control, s. r. o. shodně vystupuje jako zástupce provozovatele vozidla, a rovněž bylo ověřeno, že pan M. nemohl být řidičem vozidla, shledal správní orgán I. stupně vyjádření žalobce jako nevěrohodné a účelové. Věc přestupku tak bylo odložena dle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupcích dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalovaný uvedl, že řízení o přestupku tak bylo odloženo a zcela v souladu se zákonem zahájeno řízení o správním deliktu žalobce.

Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 11. 12. 2014 č. j. 3 As 7/2014-21, ve kterém je uvedeno, že: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ust. § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích, je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.“* Žalovaný dále uvedl, že nebyl zjištěn skutečný pachatel daného přestupku, a právě proto se odpovědnost za něj přenesla zprostředkovaně na žalobce samotného.

K námitce žalobce týkající se neprojednání věci při ústním jednání, žalovaný uvedl, že takový postup zákon správním orgánům nestanoví obligatorně v řízení o správním deliktu, ale zmiňuje jej jen fakultativně, přičemž správní orgán ústní jednání může nařídit dle své úvahy. V případech kdy konání ústního jednání není stanoveno zákonem, je ústní jednání konáno za splnění podmínek nezbytnosti, tedy pouze v těch případech, pokud je to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků. Taková situace však v případě žalobce nenastala, neboť jednání žalobce bylo řádně zadokumentováno listinnými podklady. Žalobce byl opakovaně vyrozuměn a poučen o tom, že je oprávněn nahlížet do spisu a že se k těmto podkladům může ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu i vyjádřit. Práva žalobce tak nebyla ze strany správního orgánu neprovedení ústního jednání krácena.

Závěrem žalovaný navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Replika žalobce

Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného uvedl, že žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že správní orgán postupoval při zjišťování pachatele přestupku dostatečně. Dle názoru žalovaného nebylo zapotřebí více prověřovat vyjádření žalobce, neboť mělo být zřejmé, že osoba řidiče byla oznámena účelově. Žalobce se s názorem žalovaného neztotožňuje. Jak již bylo uvedeno v žalobě, správní orgán své úvahy o „účelovosti a nevěrohodnosti“ vyjádření žalobce opíral o skutečnost, že byl oznámený řidič dlouhodobě nemocný. Z takového tvrzení ale není nijak zřejmé, zda řidič mohl vozidlo řídit, či nikoliv. Dále pak takové tvrzení nemůže odůvodňovat závěr správního orgánu, že oznámený řidič byl uveden účelově. Oznámený řidič sice mohl být dlouhodobě nemocný, mohl ale i přes to řídit motorová vozidla. Ostatně Nejvyššímu správnímu soudu i krajským soudům rozhodujícím ve správním soudnictví je známo, že správní orgány jako důvod žádosti o odročení ústního jednání neakceptují ani

rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, tím spíše by jako důvod pro změnu termínu ústního jednání nepostačovalo prohlášení manžela. To znamená, že správní orgány ve své praxi předpokládají, že se ke správním orgánům, často vzdáleným stovky kilometrů, dopravují osoby, které jsou částečně na svém zdraví poškozeny, či jsou léčeny. Jsou to tedy správní orgány, které ve své ustálené rozhodovací praxi predikují, že osoby jsoucí v pracovní neschopnosti musí řídit vozidla, nebo dokonce cestovat veřejnou dopravou, a samy správní orgány vždy trvají na předložení lékařské zprávy, má-li být prokázáno, že se dotyčná osoba nemůže dopravit ke správnímu orgánu. Není proto důvodu, aby nyní – když se správním orgánům hodí – vycházely ze zcela opačných premis, a stávalo se pouhé tvrzení třetí osoby, o nijak nekonkretizovaném poškození zdraví, důkazem, že určitá osoba nemohla řídit motorová vozidla.

K otázce nenařízení ústního jednání žalobce uvedl, že žalovaný zastal názor, že jednání není nezbytné nařizovat, neboť tato povinnost není stanovena v zákoně. Dle názoru žalobce je nezbytné ústní jednání nařídít především z toho důvodu, že i správní delikty provozovatele vozidla spadají do pojmu trestních obvinění dle čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropská úmluva pak stanoví určité standardy, které je nezbytné v řízení trestního charakteru dodržet, a to mj. zásadu ústnosti a zásadu bezprostřednosti. Správní orgány tedy musí i v řízení o (všech) správních deliktech nařizovat ústní jednání. Žalobce kromě rozsudků uvedených v žalobě odkazoval i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 – 30. Nejvyšší správní soud zde jednoznačně vyjádřil povinnost správních orgánů konat ústní jednání i v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

Žalobce rovněž uvedl, že se žalovaný nevyjádřil k námitce vznesené v žalobě, totiž že správní orgán neprovedl žalobcem navržený důkaz a rovněž k námitce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav.

V.

Posouzení věc krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů, kterými bylo rozhodnutí správního orgánu řádně a včas napadeno (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Soud žalobu **neshledal** důvodnou.

Zdejší soud při rozhodování ve věci vycházel z právně významných skutečností vyplývajících ze správního spisu. Součástí správního spisu je odevzdání přestupku podle ust. § 58 odst. 3 písm. a) zákona o silničním provozu, ze kterého vyplývá, že dne 8. 9. 2014 v 22:52 hodin bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem- rychloměrem typu MUR-07 & RedCon, výrobce AŽD Praha v prostoru tunelu Valík, dálnice D5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla tovární značky BMW 535 D 5L, RZ ... barva černá-metal., VIN ... V měřeném úseku je rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80km/h. Vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 128 km/h, po odečtení

povolené tolerance chyby měřidla 124km/h. Vozidlo tak překročilo dovolenou rychlost o 44 km/h. Dále je součástí správního spisu dokumentace k přestupku s pořízenou fotografií předmětného vozidla, z níž je dobře seznatelná poznávací značka vozu. Dne 22. 9. 2014 vydal správní orgán I. stupně výzvu podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu pod č. j. PR-OSD-SLL/22807/2014, kterou vyzval žalobce jako provozovatele motorového vozidla k uhrazení částky ve výši 1.000 Kč. V poučení této výzvy správní orgán uvedl, že pokud žalobce neuhradí určenou částku ve stanovené lhůtě, může zdejšímu správnímu orgánu v téže lhůtě písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Dne 7. 11. 2014 zaslal žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti FLEET Control, s. r. o., IČ 24149322, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, 110 00 Praha 1, vyjádření k řízení, kde uvedl, že v době uvedené ve výzvě měl vozidlo v užívání a řídil jej pan J.M. Dne 8. 10. 2014 správní orgán I. stupně zažádal Městský úřad Valašské Klobouky, odbor matriky a evidence obyvatel, žádost o sdělení dne úmrtí pana M. V odpovědi Městského úřadu Valašské Klobouky ze dne 13. 10. 2014 bylo sděleno, že pan J.M. zemřel dne 22. 9. 2014. V odpovědi bylo rovněž sděleno, že pan M. byl po celé léto zaměstnán u Obecního úřadu v Poteči a jeho zdravotní stav byl považován za tolik vážný, že mu nedovoloval řízení motorového vozidla. Dne 22. 10. 2014 správní orgán I. stupně zažádal o zaslání kopie řidičského oprávnění pana M., tato kopie mu byla zaslána dne 24. 10. 2014. Dále zaslal správní orgán I. stupně dne 13. 11. 2014 žádost Policii ČR-KŘP Zlínského kraje o prošetření zdravotní způsobilosti ve vztahu k řízení motorového vozidla pana J.M. Dne 18. 11. 2014 správní orgán obdržel odpověď, kde Policie ČR konstatovala, že pan M. nastoupil na pracovní neschopnost dne 28. 8. 2014 a náhle zemřel dne 22. 9. 2014. Bylo zjištěno, že v roce 2014 vůbec necestoval po území ČR, stále se nacházel pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na OÚ Poteč v době od 7:00 hod. do 15:00 hod. Vozidlo si v minulosti od nikoho nepůjčoval, vlastnil řidičský průkaz, ale neřídil. V současné době je k jeho osobě vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustit po celém území ČR, což bylo vyloučeno. U všech oznámení figuruje firma FLEET Control, s.r.o. Uvedenou věcí se již zabývá Policie ČR, obvodní oddělení 3 Pardubice, které shromažďuje veškeré materiály odborů dopravy MěÚ na území ČR ve věci pana M. a dalších osob, které se vztahují k firmě FLEET Control, s.r.o. Téhož dne 18. 11. 2014 správní orgán I. stupně pořídil záznam o odložení přestupku podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť nezjistil do 60 dnů, ode dne kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnost odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Dne 18. 2. 2015 vydal správní orgán rozhodnutí o správním deliktu v příkazním řízení pod č. j. PR-OSD-SLL/3601/2015, proti němuž podal žalobce dne 21. 2. 2015 odpor. Usnesením ze dne 23. 2. 2015 správní orgán rozhodl, že podle § 36 odst. 1 správního řádu může žalobce ve správním řízení navrhopat a činit jiné návrhy do 5 pracovních dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Dne 11. 3. 2015 vydal správní orgán oznámení o pokračování řízení o správním deliktu, ve kterém mimo jiné uvedl, že dne 15. 4. 2015 v 15:00 hod. mimo ústní jednání budou provedeny důkazy listinami a jako účastník řízení má žalobce právo se provádění důkazů zúčastnit. Téhož dne vydal vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Dne 15. 4. 2015 správní orgán vyhotovil protokol o provedeném dokazování, č. j. PR-OSD-SLL-6749/2015.

Správní orgán I. stupně vydal následně dne 30. 4. 2015 prvoinstanční rozhodnutí, v němž uvedl, že se žalobce dopustil správního deliktu podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil v rozporu s ust. § 10, aby při užití vozidla na pozemní

komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem. Žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.500 Kč a rovněž povinnost zaplatit paušální náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Správní orgán I. stupně zde mimo jiné konstatoval, že na podkladě zaslaného spisového oznámení, ani na podkladě nashromážděného spisového materiálu, nemá správní orgán žádnou možnost, jak osobu nezjištěného řidiče, který se dopustil popsaného protiprávního jednání, zjistit a prověřit. Správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče, aby v souladu s ustanovením § 3 správního řádu byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem byla věc protiprávního jednání nezjištěného řidiče, který měl porušením § 4 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích naplnit skutkovou podstatu přestupku podle § 125c odst. 1. písm. f) bod 3 citovaného zákona, správním orgánem odložena v souladu s § 66 odst. 3, písm. g) zákona o přestupcích, neboť nebyly zjištěny skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Zákonem č. 297/2011 Sb. ze dne 6. září 2011, kterým došlo k novelizaci zákona o silničním provozu, byla v ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nově stanovena povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití (jím provozovaného) vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Nesplněním této povinnosti pak z titulu objektivní odpovědnosti dochází k naplnění skutkové podstaty správního deliktu ve smyslu § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kde je mimo jiné stanoveno, že právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím zástupce spol. FLEET Control, s. r. o. dne 21. 5. 2015 odvolání. O odvolání rozhodl dne 21. 7. 2015 žalovaný, když toto zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

K samotným žalobním námitkám soud uvádí následující. Krajský soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaný neprovedl dostatečné kroky ke zjištění řidiče vozidla. Správní orgán I. stupně dne 22. 9. 2014 zaslal žalobci, jakožto provozovateli vozidla, který je podle ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu povinen zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, výzvu, ve které popsal protiprávní jednání neznámého řidiče a současně ho v souladu s § 10 odst. 4 zákona o silničním provozu vyzval, aby sdělil údaje potřebné k určení totožnosti osoby, která v uvedenou dobu zmiňované vozidlo řídila. Žalobce měl správnímu orgánu sdělit jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu této osoby. Žalobce k výzvě sdělil, že vozidlo v předmětnou dobu řídil pan J.M. a zároveň uvedl i veškeré další požadované údaje. Správní orgán po zjištění, že žalobcem označený řidič pan M. dne 22. 9. 2014 zemřel, kontaktoval Městský úřad Valašské Klobouky, odbor matriky a evidence obyvatel, kdy tato informace byla ze strany městského úřadu potvrzena. Dále bylo ze strany městského úřadu sděleno, že pan Masař byl po celé léto zaměstnán u Obecního úřadu v Poteči a jeho zdravotní stav byl považován za natolik vážný, že mu nedovoloval řízení motorového vozidla. Správní orgán I. stupně se v rámci šetření vztahu pana M. k dopravnímu přestupku obrátil také na Policii ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, obvodní oddělení Valašské Klobouky. Tato sdělila, že pan M. nastoupil na pracovní neschopnost dne 28. 8. 2014 a náhle zemřel dne 22. 9. 2014. Bylo zjištěno, že v roce

2014 vůbec necestoval po území ČR, stále se nacházel pouze doma, v srpnu 2014 pracoval na OÚ Poteč v době od 7:00 hod. do 15:00 hod. Vozidlo si v minulosti od nikoho nepůjčoval, vlastnil řidičský průkaz, ale neřídil. V současné době k jeho osobě je vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustit po celém území ČR, což bylo vyloučeno. Z odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí dále vyplývá, že se správní orgán také zabýval fotografií pořízenou automatizovaným technickým prostředkem dne 8. 9. 2014 ve 22:52 hod. v prostoru dálničního tunelu Valík, jež je součástí správního spisu, kdy dospěl k závěru, že na snímku je neztotožnitelná osoba. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že správní orgán podnikl veškeré nezbytné kroky k tomu, aby zjistil osobu řidiče vozidla, která se dopustila dne 8. 9. 2014 ve 22:52 hod. překročení maximální dovolené rychlosti na úseku dálnice D5.

Soud s ohledem na výše uvedené nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že tvrzení žalovaného, že pan M. nemohl řídit motorová vozidla je nepodložené a nemá oporu ve spise. O nemožnosti pana M. řídit motorová vozidla z důvodu nemoci byl správní orgán informován ze dvou na sobě nezávislých zdrojů. Vzhledem k tvrzením Městského úřadu Valašské Klobouky a především s ohledem na sdělení Policie ČR má soud za prokázané, že pan M. v předmetný den a dobu vozidlo žalobce skutečně neřídil. Dle náhledu soudu je neopodstatněná argumentace žalobce, že správní orgán měl zjišťovat, jaká nemoc žalobci znemožňovala řízení vozidla, popř. vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu svého tvrzení, že vozidlo řídil pan M., neboť z vyjádření shora uvedeného úřadu a Policie jednoznačně vyplývá, že žalobce sice měl řidičský průkaz, ale neřídil a v roce 2014 po ČR vůbec necestoval. Navíc na skutečnost, že pan M. vozidlo žalobce neřídil, poukazuje i informace sdělená Policií ČR, že v současné době k osobě pana M. je vedeno několik správních řízení ve věci spáchání dopravních přestupků, kterých se měl dopustit po celém území ČR, což bylo vyloučeno, a u všech oznámení figuruje firma FLEET Control, s.r.o., stejně tak jako v nyní projednávané věci žalobce. Krajský soud v Plzni postupem podle § 121 zák. č. 99/1963 Sb. o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. z úřední činnosti zjistil, že rovněž u zdejšího soudu byla pod sp. zn. 57 A 92/2015 projednávána skutkově i právně totožná věc a rovněž v ní byl provozovatelem vozidla, zastoupeným firmou FLEET Control, s.r.o. označen pan M. jako osoba, která dne 12.9. 2014 měla mít v užívání vozidlo jeho provozovatele a která se měla toho dne dopustit dopravního přestupku. Soudu se na podkladě ověřených skutečností jeví jako účelné označení pana M. jako řidiče vozidla, resp. pachatele přestupku spáchaného dne 8. 9. 2014 ve 22:52 hod., za účelem vyhnout se postihu za spáchané protiprávní jednání. Soud tak souhlasí s postupem správního orgánu I. stupně, když proti panu M. věc podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil, jelikož ve lhůtě šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení proti panu M., ani proti jiné osobě.

K námitce žalobce, že věc měla být správním orgánem I. stupně odložena podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, neboť pachatel přestupku v mezidobí zemřel a správní orgán, tak neměl právo zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, soud opětovně poukazuje na shora uvedené a dále uvádí následující. Správní orgán provedl veškerá dostupná opatření ke zjištění osoby řidiče, kdy na základě nashromážděného spisového materiálu do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, a tak v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona

o přestupcích věc odložil. Vzhledem k tomu, že soud shodně s žalovaným má za to, že osoba řidiče nebyla zjištěna, nemohl správní orgán odložit věc podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích z důvodu úmrtí osoby podezřelé z přestupku.

Soud shledal neopodstatněnou argumentaci žalobce, že žalovaný potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ač jeho vydání nepředcházelo nařízením ústního jednání. Při posouzení důvodnosti této námitky (při vědomí, že žalobce jako obviněný ze správního deliktu má obdobná práva jako obviněný z přestupku nebo trestného činu) je nutné vycházet z toho, že se správní řízení obecně řídí zásadou písemnosti vyjádřenou v § 15 odst. 1 správního řádu, podle něhož se *jednotlivé úkony v řízení činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevyklučuje povaha věci. Jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníkovi řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá. Obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak.* Dále pak z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu, kde je uvedeno: „*Ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nehrozí-li nebezpečí z prodlení, uvědomí správní orgán o ústním jednání účastníky nejméně s pětidenním předstihem. Tuto povinnost nemá vůči účastníkovi, který se práva účasti na ústním jednání vzdal.*“ V daném správním řízení prvostupňový správní orgán rozhodoval o správním deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, u kterého není zákonem stanovená povinnost vést ústní jednání. Ve smyslu ust. § 49 odst. 1 správního řádu bylo tedy na prvostupňovém správním orgánu, aby vyhodnotil, je-li nařízení ústního jednání ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka nezbytné. Správní orgán nepochybil, nenařídil-li ústní jednání, neboť v řízení o správním deliktu rozhodoval na základě listinných podkladů (důkazů), jež měl k dispozici. Proto, pokud jde o podklady pro rozhodnutí a ve smyslu ust. § 3 správního řádu o zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, nebylo nutné nařizovat ústní jednání ke splnění účelu řízení. Nařizovat ústní jednání nebylo nutné, resp. nezbytné, ani k uplatnění práv žalobce. Žalobce měl možnost se s podklady pro rozhodnutí seznámit a ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu se k nim vyjádřit. O tom byl poučen ve vyrozumění ze dne 11. 3. 2015. Ve správním řízení tak nedošlo k porušení zásady ústnosti. (obd. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2016 č. j. 9 As 139/2015-30, dostupný na www.nssoud.cz)

V posuzovaném správním řízení nedošlo ani k porušení zásady bezprostřednosti. V té souvislosti soud poukazuje na § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož *o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.* Podle § 18 odst. 1 správního řádu *o ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.* Prvostupňový správní orgán vyrozuměl žalobce s předstihem o provedení (listinných) důkazů mimo ústní jednání vyrozuměním ze dne 11. 3. 2015, č.j. PR-OSD-SLL-6749/2015, žalobce se k provedení důkazů mimo ústní jednání nedostavil a správní orgán o provedeném dokazování mimo ústní jednání sepsal ve smyslu § 18 správního řádu protokol ze dne 15. 4. 2015. Současně prvostupňový správní orgán vyrozuměním ze dne 11. 3. 2015, poučil žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v termínu od 15. 4. – 22. 4. 2015. Žalobce se k podkladům pro vydání rozhodnutí nevyjádřil. Prvostupňový správní orgán tak ve správním řízení o správním deliktu

postupoval v souladu se zásadou bezprostřednosti, proto není důvodná námitka žalobce o jejím porušení.

Nedůvodným je v této souvislosti namítané porušení čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c) Úmluvy a čl. 38 odst. 2 LZPS. Podle čl. 6 odst. 1 věty první Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“) *každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu.* Podle čl. 6 odst. 3 písm. c) Úmluvy *každý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: obhajovat se osobně nebo za pomoci obhájce podle vlastního výběru, nebo pokud nemá prostředky na zaplacení obhájce, aby mu byl poskytnut bezplatně, jestliže to zájmy spravedlnosti vyžadují.* Podle čl. 38 odst. 2 LZPS *každý má právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Veřejnost může být vyloučena jen v případech stanovených zákonem.* Článek 38 odst. 2 LZPS vychází z čl. 6 Úmluvy a v Listině základních práv a svobod je systematicky zařazen v hlavě páté nazvané Právo na soudní a jinou právní ochranu a vztahuje se na řízení před soudem. V daném případě postupoval prvostupňový správní orgán ve správním řízení o daném správním deliktu zcela v souladu se správním řádem, jak bylo výše uvedeno.

K námitce žalobce, že žalovaný neprovedl důkazy navržené žalobcem (tj. provedení ústního jednání a ohledání rychloměru), resp. jejich neprovedení řádně neodůvodnil, soud uvádí následující. Žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně odůvodnil, z jakého důvodu nevyhověl důkaznímu návrhu žalobce ohledně nařízení ústního jednání, a to konkrétně na str. 4 rozhodnutí. Krajský soud ve vztahu k nutnosti konání ústního jednání odkazuje na předešlou část odůvodnění rozsudku. K navrženému důkazu ohledání místa spáchání přestupku resp. předmětného rychloměru se žalovaný rovněž vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 4, ve kterém mimo jiné uvedl, že provedení důkazu ohledáním rychloměru považuje za nadbytečné, a to především s ohledem na velkou časovou prodlevu (více než 9 měsíců) oznámení podezření na poškození rychloměru od spáchání přestupku. Žalovaný rovněž uvedl, že měření rychlosti bylo provedeno k tomu schváleným silničním radarovým rychloměrem, který byl platně ověřen, což deklaruje ověřovací list č. 8012-OL-70101-14 ze dne 23. 4. 2014. Správní orgán I. stupně neměl důvod zpochybňovat tu skutečnost, že měření rychlosti proběhlo bezchybně, přičemž o této skutečnosti neměl důvod pochybovat ani odvolací správní orgán. Soud považuje odůvodnění žalovaného ohledně důvodů neprovedení žalobcem navržených důkazů za dostatečné a přesvědčivé. Námitka žalobce tak není důvodná.

K námitce žalobce, že v usnesení k odstranění nedostatků podání odvolání ze dne 19. 6. 2015, kdy správní orgán I. stupně žalobci uložil k doplnění podání lhůtu 10 pracovních dnů, žalobce neupozornil na následky zmeškání této lhůty a za takových okolností nemůže výzva zavazovat, soud uvádí, že odvolání je podáním podle ustanovení § 37 správního řádu. Na odvolací řízení se na základě § 93 odst. 1 správního řádu obdobně použijí ustanovení hlav I až IV, VI a VII druhé části správního řádu. Nemá-li odvolání některou z náležitostí vyplývajících z § 37 nebo z § 82 odst. 2 správního řádu, postupuje správní orgán podle § 37 odst. 3 správního řádu, tj. pomůže podateli nedostatky odstranit nebo ho vyzve k jejich

odstranění a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. V daném případě žalobce podal odvolání dne 21. 5. 2015, v němž požádal o stanovení přiměřené lhůty k jeho doplnění v návaznosti na potřebné studium spisu. Dne 19. 6. 2015 správní orgán I. stupně vydal usnesení, jímž určil žalobci lhůtu 10 dnů od doručení usnesení k doplnění náležitostí jeho odvolání. V odůvodnění správní orgán uvedl, že v souladu s § 82 odst. 2 správního řádu odvolání musí mít náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 správního řádu a musí obsahovat údaje o tom, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem spatřuje rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jemuž předcházelo. Pokud takto odvolatel neučiní, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Usnesení bylo žalobci prostřednictvím jeho zástupce doručeno dne 19. 6. 2015, kdy tento ve stanovené lhůtě své odvolání nedoplnil. Soud má za to, že postup správního orgánu byl v souladu se zákonem, neboť vyzval žalobce k odstranění vad jeho podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, kdy tento na výzvu nereagoval a žalovaný tudíž mohl přistoupit k rozhodnutí o odvolání i bez znalosti důvodů podání odvolání či konkrétních námitek. Navíc správní orgán žalobce v usnesení poučil, že pokud ve stanovené lhůtě nedoplní své odvolání stanoveným způsobem, bude ze strany žalovaného podané odvolání zohledněno tak, že se jeho prostřednictvím žalobce domáhá zrušení celého rozhodnutí.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4.1.201, č. j. 2 As 99/2010-67 soud konstatuje, že v daném případě Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *„že pokud odvolání proti správnímu rozhodnutí nemá některou z náležitostí vyplývajících z ustanovení § 37 odst. 2 a z § 82 odst. 2 správního řádu, je správní orgán povinen postupovat podle § 37 odst. 3 tohoto zákona tak, že pomůže odvolateli nedostatky odstranit nebo je k jejich odstranění vyzve a poskytne mu k tomu přiměřenou lhůtu. Nepostupoval-li v dané věci správní orgán tímto způsobem, zatížil správní řízení vadou, jež byla způsobila vyvolat nezákonnost rozhodnutí.“* V nyní projednávaném případě žalobce ovšem správní orgán I. stupně vyzval žalobce k doplnění náležitostí ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu a řádně jej poučil, co nastane, když tak neučiní. Správní orgán I. stupně a ani žalovaný, tak nepostupovali v rozporu s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu.

S ohledem na shora uvedené je nedůvodná též námitka žalobce, že nevěděl, zda v řízení o správním deliktu v případě nedoplnění odvolání dochází též k revizi rozhodnutí správního orgánu I. stupně ex officio. Žalobce byl správním orgánem informován o tom, že v případě, že nedoplní své podání, bude platit, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. Nemohl tedy předpokládat, jak uvádí v podané žalobě, že dojde k zastavení řízení, kdy by se mu nabízeli poté jiné argumentační možnosti ve vztahu k vydanému usnesení o zastavení. Soud dále uvádí, že pokud bylo cílem žalobce na základě nedoplnění svého odvolání dosáhnout zastavení řízení a využít argumentačních možností, které by se mu nabízeli ve vztahu k zákonnosti vydaného usnesení o zastavení řízení, není soudu zřejmé, z jakého důvodu podával odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, v případě, že mu nešlo o věcné projednání věci.

Soud shledal neopodstatněnou i žalobní námitku, že správní orgán nijak neprokázal, že by na místě spáchání přestupku byla nejvyšší povolená rychlost stanovena na 80 km/h, a že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil, když skutečnost o nejvyšší povolené rychlosti v dané lokalitě vyplývá pouze z úředního záznamu. Ze správního spisu vyplývá, že dne 9. 9. 2014 došlo Policií ČR, KŘPP, odboru služby dopravní policie k odevzdání přestupku podle § 58 odst. 3 písm. a) zákona o přestupcích. Z odevzdání je zřejmé, že dne 8. 9. 2014 ve

22:52 hod. bylo zaznamenáno automatizovaným technickým prostředkem - rychloměrem typu MUR-07 & RedCon, výrobce AŽD Praha v prostoru tunelu Valík, dálnice D 5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, překročení maximální dovolené rychlosti motorového vozidla tovární značky BMW 535 D 5L, RZ ..., barva černá-metal., VIN ... V měřeném úseku je rychlost omezena proměnným dopravním značením B20a) s nastavenou max. dovolenou rychlostí 80km/h. Vozidlu byla v tomto úseku naměřena rychlost 128km/h, po odečtení povolené tolerance chyby měřidla 124km/h. Z dokumentace přestupku ze dne 8. 9. 2014, kde je na fotografii zachyceno motorové vozidlo BMW 535 D, včetně registrační značky ... a neztotožnitelná osoba řidiče, dále je uvedeno, že dovolená rychlost v měřeném úseku byla 80 km/h, naměřená rychlost byla 128 km/h, kdy po odečtu chyby měření byla zjištěna rychlost vozidla 124 km/h. Ze shora uvedeného má soud za prokázané, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem bylo dne 8. 9. 2014 ve 22:52 hod v prostoru tunelu Valík, dálnice D 5, 77,6 km ve směru jízdy na Rozvadov, kde neztotožněný řidič s tímto vozidlem překročil nejvyšší povolenou rychlost, a to o 44 km/h. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008, na který žalobce v této souvislosti poukazoval, na daný případ nedopadá, neboť je v něm posuzována situace, kdy byl proveden důkaz úředním záznamem, který sepsali zasahující policisté, aniž by tito byli následně při provádění důkazů vyslechnuti. Soud má za to, že skutkový stav v nyní projednávaném případě byl správními orgány zjištěn řádně.

K námitce žalobce, že správní orgán neprokázal, že žalobce nejvyšší povolenou rychlost překročil, soud uvádí, že žalobci v řízení není kladeno za vinu, že by on sám překročil nejvyšší povolenou rychlost. Sankce pokuty mu byla, v souladu se zákonem uložena za to, že nesplnil svou povinnost provozovatele vozidla zajistit, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

Na základě výše uvedeného soud neshledal žalobní námitky důvodnými, a žalobu proto zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.

VI. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán náhradu nákladů nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

Poučení: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení rozsudku. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližše následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 27. září 2016

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu